

[Henry Christensen.]

se, at der foreligger et så stærkt videnskabeligt materiale, at man kan finde fornøden begrundelse heri.

Så er der vel tilbage kun spørgsmålet om den pression, som man erkender man har været ude for, og som man motiverer med hensynet til danske eksportinteresser af anden art. Jeg skal slet ikke lægge skjul på, at naturligvis er det interesser, der må veje tungt til for en regerings handlinger. Det må selvfølgelig være en dansk regerings opgave at forsøge at varetage samtlige berettigede danske interesser. Resultatet er altså blevet, at Danmark totalt skal opgive laksefiskeri i Nordvestatlanten, og jeg forstår, at det er af størrelsesordenen 600-800 t, medens man jo stadig lader kystfiskeriet af de lande, som driver dette, opretholde en størrelsesorden af vel mere end det tidobbelte. Når statsministeren talte om balance i aftalen — og fiskeriministeren var måske også inde på det — er det, hvis de videnskabelige hensyn skulle kombineres med balance i aftalen, i allerhøjeste grad et spørgsmål: er der nogen rigtig forsvarlig balance i, at Danmark totalt skal forbydes at udnytte det princip, som vi ellers har stået på, friheden på det åbne hav, når det ikke ledsages af klare begrænsninger for andre, der driver langt større laksefiskeri, specielt når det er hensynet til laksebestanden og den slags ting, man også vil argumentere med?

Hvor langt er man kommet i henseende til at stille krav til amerikanerne i hvert fald om undersøgelser, måske endda videregående krav vedrørende forurenings-skaderne på laksebestanden og lakseyngelen m. v.? Her ligger der måske langt større farer og risiko, medens der måske slet ikke lå nogen det andet sted.

Vi har fået at vide her i dag, at ved regeringsdannelsen var det problemer, der overhovedet ikke indgik i drøftelser eller overvejelser m. v. Nu må jeg takke statsministeren for, at han er så åbenhjertig at afsløre lidt af den slags forhandlinger, der finder sted ved regeringsdannelser. Men jeg indrømmer, også i tilslutning til det, som det ærede medlem hr. Henning Andersen var inde på, at jeg synes måske nok, man bringer hr. Risgaard Knudsen i en lidt ubehagelig situation. For jeg troede egentlig, det var med rette, at hr. Risgaard Knudsen var blevet gjort

til helt mange steder i landet ved at have nægtet at modtage ministerposten specielt med den motivering, at det ville bringe ham i en uøselig konflikt med Grønlandsministeren om bl. a. nogle af de interesser, vi her er stillet over for, at det altså virkelig var en politisk bestemt begrundelse, nemlig det ærede medlems ønske om at tage hensyn til danske fiskeriinteresser, der fik ham til at afstå fra at acceptere et tilbud om at blive fiskeriminister.

Nu forstår jeg, at noget sådant overhovedet ikke har været inde i drøftelserne, og det synes jeg man så skal tage til efterretning. Men det er synd, at den, synes jeg, meget imponerende nimbus, der egentlig var anbragt om hr. Risgaard Knudsen, på den måde af statsministeren bliver fjernet med en udtalelse her i det høje ting. (Statsministeren (*J. O. Krag*): Og hvad så?). Ja, hvad så, hr. statsminister? Det var jo statsministeren, der begyndte at give oplysninger om de forhandlinger, så jeg synes, det fortjente et lille supplement. Men når man spørger: hvad så? vil jeg sige: det, der bliver tilbage, er, at Danmark altså har forhandlet, og nu, forstår jeg, bruger man udtrykket, at man har truffet en aftale med Amerika, og jeg har med det, jeg har sagt, givet udtryk for, at jeg ikke synes, der er den fornødne balance i denne aftale. Jeg bestrider stadig ikke regeringens vanskeligheder, men det er måske en understregning af, hvilke forhandlingsvilkår et lille land somme tider kan føle at det er stillet over for. Det er måske et eksempel på, at det, vi taler om: styrken i en dansk suverænitet, når det lille land forhandler med det store land, ikke er en så entydig stærk ting, som man somme tider vil fremstille det som.

Jeg må erkende, at en regering og et land i høj grad er afhængige af, hvad det kan tale sig til rette med andre landes regeringer om i spørgsmål, som er af stor vigtighed for det pågældende land. Jeg synes — især, hvis man mener, vi har en meget dygtig regering — at vi har måttet bøje os under disse conditioner længere og er gået længere i henseende til at give indrømmelser, end det var foreneligt med hensynet til danske interesser. Men det bør måske nok også understreges, at det er et eksempel, et lidt uhyggeligt eksempel måske, på magten hos det store land i forhold til det lille land, på, hvordan